

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 66.

Trettende Sessjon.

20de Møde.

Torsdagen den 31te October Kl. 1.

(Fortsat.)

Tessen (fortsat): Jeg troer allsaa, at vi maae opgive dette for det Første, men jeg haaber ganske vist, at det maa komme dertil, at vi faae mundtlig Procedure indført ved Underretterne." Forøvrigt overseer jeg ingenlunde, at vil man stille Underretterne i et andet Forhold til Landsøverretterne med Hensyn til Straffesager, saaledes at disse blive Cassationsretter i smaa Straffesager, men at Realisationen af Spørgsmaalet ikke der kommer under Paakjendelse, da vilde Banfælsigheden være hævet. Naar der er talt om Bevist og om, at den hele Sag skulde afgjøres efter et ubundet Skjøn af Rævningerne, saa troer jeg ikke, at dette er saa, men at der dog altid maa gives nogle veiledende Regler. Jeg troer ikke, efter hvad der er mig bekjendt, andet end at der i England ere visse bestemte Regler, der lægges til Grund for Rævningernes Skjøn om, hvorvidt Forbrydelsen kan ansees for bevist. Spørgsmaalet, om en Mand er skyldig eller ikke i den paagjældende Forbrydelse, opløses i dets enkelte Bestanddele, og med Hensyn til Bedømmelsen af disse enkelte Bestanddele er der visse, ved Erfaring givne og af Domstolene antagne, Regler, hvorved den subjective Overbeviisning veiledes. Jeg mener altsaa ikke, at Rævningernes Verdict beroer paa et aldeles ubundet Skjøn; men at det bør veiledes ved visse anerkjendte Regler. Der er flere andre Paragrapher, som jeg kunde ønske at høre mig

om, men som Sagen for Diebliffet staaer, er jeg maastee allerede gaaet for dybt ind i Detaillen, og jeg tør derfor ikke opholde det ærede Thing længere.

Tscherning: Jeg skal ikke forfølge den sidste Side af Sagen, som det ærede Medlem omhandlede, naaget der kunde være Anledning til absolut at modsigte ham; men min Taushed maa ikke betragtes som en Erkjendelse af, at han skulde have sagt Noget, denne sidste Side af Sagen vedkommende, der var rigtigt, om den Maade nemlig, hvorpaa man skal kunne komme til at afgive et subjectivt Skjøn efter visse Regler. Et „Skjøn“ ligger udenfor enhver Regel; enten affiger man en Kjendelse efter Regler, eller ogsaa skjønner man efter sin Overbeviisning. Jeg skal imidlertid som sagt ikke forfølge dette Punkt, navnlig er det min fulde Overbeviisning, at det ærede Medlem ganske rigtig har opfattet, hvorledes det i saa Henseende foregaaer i England. At det har været heldigt, at denne Sag er bleven indbragt af den ærede Forslagsstiller, troer jeg, at Intet fuldstændigere har bevist end den ærede Justitsministers Udtalelser, og dernæst det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem fra Rjøbenhavns Amt (Liebe). Jeg skal ikke i mindste Maade faste nogen Skygge paa andre ærede Medlemmers Udtalelser; men jeg nævner disse Foredrag, fordi saavel Ministren som det nævnte ærede Medlem tilraadede at afsi Sagen, idet de næsten beklagede, at den var kommen frem. Jeg er fuldstændig enig med dem om, at der ingen Udsigt kan være til, at dette Lovforslag kan bringes tilende i denne Sessjon; men jeg